
[2011-11-RE](#)

CAUSA 2011-11-RE

Número de registre 115-2011. Recurs d'empara

AUTE DEL 6 D'ABRIL DEL 2011

BOPA núm. 25, del 20 d'abril del 2011

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 22 de febrer del 2011, per la representació processal del Sr. Frank Louis Duvergne, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 30 de novembre del 2010 i contra l'aute del 4 de febrer del 2011, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a una correcta valoració de la prova i la prohibició de l'arbitrari, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que dicti una sentència que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les decisions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment anterior a la sentència del Tribunal Superior de Justícia esmentada. També demana la condemna en costes de la part adversa, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador en la instància d'apel·lació i en seu constitucional;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal de l'11 de març del 2011;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El Sr. Frank Louis Duvergne va presentar una demanda en què sol·licitava, entre d'altres, la modificació de les mesures paternofilials acordades en el seu dia, en el sentit d'establir al seu càrrec una pensió alimentària, per a la seva filla menor, de 150,00 euros i de preveure que les despeses de

viatge de la menor per veure's amb ell fossin sufragades per meitat pels dos progenitors.

Segon

El 25 de maig del 2010, el Tribunal Unipersonal de la Secció Civil de la Batllia va acordar, mitjançant sentència, estimar parcialment aquesta demanda, va modificar les mesures paternofilials aprovades en la sentència del 31 de gener del 2001, únicament pel que respectava a la pensió d'aliments, en el sentit de minorar-la a 250,00 euros, incrementable anyalment en funció de l'índex de preus al consum publicat pel Govern i el contingut del pacte quart, apartat 2 del conveni, en el sentit d'afegir que les despeses de desplaçament de la menor des del domicili de la mare fins al del pare hauran de ser sufragades a part iguals pels progenitors, i que en el supòsit que el viatge es fes en avió, les despeses hauran de ser abonades per aquell que ho decideixi així, establint finalment l'obligació de la mare a posar-se en contacte o d'agafar el telèfon al pare una vegada a la setmana, és a dir, els dimecres a les 20.30 h. per tal que aquest pugui parlar amb la seva filla.

Tercer

La Sra. Mònica Ros Adrail va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 30 de novembre del 2010, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què acordava estimar aquest recurs, revocava íntegrament la sentència de la primera instància i mantenia les mesures paternofilials aprovades en la sentència del 31 de gener del 2001, és a dir, que el pare s'havia de fer càrrec d'una pensió mensual de 300,50 euros.

Quart

La representació processal del Sr. Frank Louis Duvergne va presentar un incident de nul·litat d'actuacions contra aquesta sentència per tal com va considerar que vulnerava els seus drets a un procés degut, a la jurisdicció, a obtenir una resolució fonamentada en Dret i a la valoració correcta de la prova, ja que el Tribunal Superior de Justícia va presumir que la suma que requeria com a mínim la filla era de 600,00 euros, que el salari del recurrent era més elevat del que s'acreditava documentalment i que els seus guanys eren igualment més elevats.

Cinquè

El 4 de febrer del 2011, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual acordava desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Efectivament, aquest Tribunal declara que té la potestat de valorar els elements probatoris aportats per les parts i motiva punt per punt els greuges al·legats en relació amb la seva decisió, concretament, en relació amb les necessitats vitals d'una menor de 13 anys i respecte del salari i guanys reals del recurrent.

Aquest Tribunal també es pronuncia en relació amb les despeses de desplaçament de la menor i conclou que aquesta qüestió s'ha de resoldre en un procediment contenciós i no pas en un incident de modificació de mesures familiars, ja que la mesura no s'havia pres en el conveni regulador.

Pel que fa a la petició en relació amb la comunicació telefònica amb la menor és una petició que escapa a l'àmbit propi d'una resolució judicial.

Sisè

El 22 de febrer del 2011, la representació processal del Sr. Frank Louis Duvergne va presentar un recurs d'empara contra la sentència del 30 de novembre del 2010 i contra l'aute del 4 de febrer del 2011, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a una correcta valoració de la prova i la prohibició de l'arbitrari, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Aquesta part considera que les resolucions del Tribunal Superior de Justícia no es basen en absolut en les proves practicades en els autes, sinó en suposicions i presumpcions que en cap cas queden demostrades i que recauen en una clara arbitrarietat.

L'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions reconeix que les necessitats de la menor no s'han acreditat i considerar que necessita 600,00 euros per viure és una suposició no demostrada. El mateix succeeix amb la determinació dels ingressos del recurrent: allò que es va demostrar és l'import cobrat pel pare en concepte de salari i el Tribunal Superior de Justícia pressuposa que "aquest és presumiblement superior". Aquest Tribunal reconeix, igualment, que va cometre un error en considerar-lo titular de comerços diversos i no obstant aquest error, continua mantenint que presumiblement el seu salari seria més elevat.

Aquesta part reitera que totes les consideracions de les resolucions impugnades es basen sobre supòsits no demostrats i fins i tot ni tan sols al·legats per l'altra part.

Pel que fa a les al·legacions relatives a les despeses de desplaçament de la menor i a la comunicació telefònica amb el seu pare, aquesta part manifesta que ja va instar un incident d'execució de la sentència de separació i aquest va ser rebutjat per la Batllia, essencialment, perquè es va considerar que aquestes peticions havien de ser jutjades en el marc d'un nou procediment contradictori. Segons el seu parer, les decisions diverses dels tribunals ordinaris són contradictòries i situen aquesta part en un estat d'indefensió. Així mateix, si com diu el Tribunal Superior de Justícia allò que pretenia el recurrent era un aclariment de les disposicions del conveni de separació, això implica que aquest tema sí que es tractava en el conveni esmentat i es podia, per tant, modificar.

Novament, considera que no s'obté una resposta motivada en dret, sinó simplement decisions contradictòries basades en pressuposicions que vulneren els drets fonamentals al·legats.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que dicti una sentència que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les decisions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment anterior a la sentència del Tribunal Superior de Justícia esmentada. També demana la condemna en costes de la part adversa, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador en la instància d'apel·lació i en seu constitucional.

Setè

L' 11 de març del 2010, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, per tal com manca manifestament de contingut constitucional.

El Ministeri Fiscal no pot compartir les al·legacions de la part recurrent, ja que de la lectura de les resolucions objecte de recurs es desprèn una àmplia valoració dels elements probatoris, així com una aplicació lògica i motivada de l'ordenament jurídic.

Efectivament, la sentència del Tribunal Superior de Justícia posa en relació l'edat de la menor amb

les necessitats bàsiques ordinàries que s'han valorat en 600,00 euros mensuals, sense que la Sala Civil hagi fet cap suposició no fonamentada en les proves aportades, ni en les circumstàncies acreditades per les parts.

Així mateix, pel que fa al nivell d'ingressos del recurrent, no s'ha efectuat cap presumpció. El Tribunal Superior de Justícia va estimar, d'acord amb les proves practicades i degudament valorades, que una disminució dels ingressos del recurrent suficient per justificar la reducció de la meitat de la pensió per a aliments de la seva filla no havia estat acreditada i que els ingressos esmentats eren clarament superiors a allò que al·legava.

El Ministeri Fiscal exposa, de conformitat amb la doctrina jurisprudencial del Tribunal Constitucional, la naturalesa del recurs d'empara i recorda que a aquest òrgan li està vedat entrar a valorar les interpretacions de l'ordenament jurídic i les valoracions de la prova efectuades pels tribunals ordinaris en l'exercici de les seves competències exclusives.

Així doncs, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit de la causa 2011-11-RE.

Fonament jurídic únic

Com s'ha exposat en els antecedents, el recurrent en empara al·lega que la sentència i l'acte de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia objecte de recurs han vulnerat els seus drets de l'article 10 de la Constitució en el vessant dels drets a la jurisdicció, a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a "una correcta valoració de la prova" i a "la prohibició de l'arbitrarietat". Aquestes vulneracions derivarien del fet que la denegació de la seva petició de reduir l'import de la pensió alimentària de la seva filla es basa en meres "presumpcions" o "suposicions" tant pel que fa a la quantitat que necessita la filla com, molt especialment, al no reconeixement de la minoració dels seus ingressos. Així mateix, serien "contradictòries" i estarien mancades d'una resposta fonamentada en Dret les declaracions contingudes en les resolucions recorregudes, segons les quals el debat sobre les despeses de desplaçament de la filla i sobre la fixació d'un horari de trucades telefòniques calia remetre'l a un procediment contenciós en lloc de portar-lo a un incident de modificació de mesures familiars.

Doncs bé, davant allò que sosté el recurrent, de la lectura de les dues resolucions judicials impugnades, es dedueix amb tota claredat que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia ha fet una valoració conjunta del resultat de les proves aportades i, de manera motivada, ha arribat a les conclusions abans esmentades a través d'un raonament que no es pot titllar d'arbitrari, ni des del punt de vista lògic, ni des del punt de vista jurídic, ni tampoc es pot considerar que es basi en cap error material manifest. I aquests són els únics cànons d'enjudiciament que pot emprar el Tribunal Constitucional quan se'l sol·licita per tal que analitzi les resolucions judicials des de la perspectiva de la valoració de les proves.

Pel que fa a la decisió de remetre l'enjudiciament de dues de les peticions a un posterior procediment contenciós, com hem reiterat en nombroses ocasions, la selecció, la interpretació i l'aplicació de les normes processals i l'ordenació dels procediments són qüestions que corresponen en exclusiva als tribunals de justícia ordinaris i només adquireixen relleu constitucional si són immotivades o irraonables, des d'una perspectiva lògica o jurídica o són fruit d'un error material manifest. Cap d'aquestes circumstàncies concorren en el cas aquí enjudiciat.

Per tot el que s'ha exposat,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2011-11-RE interposat per la representació processal del Sr. Frank Louis Duvergne, contra la sentència del 30 de novembre del 2010 i contra l'aute del 4 de febrer del 2011, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 6 d'abril del 2011.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

Magistrat

Magistrat